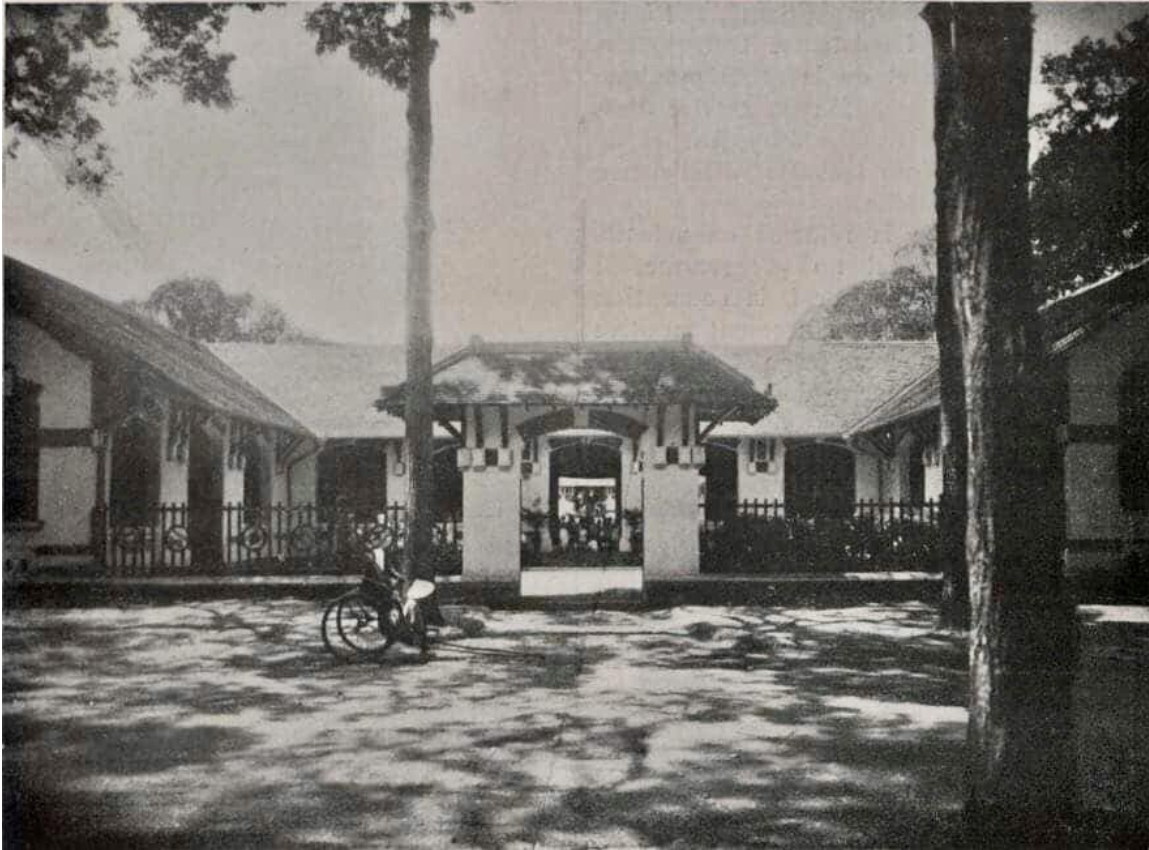

CHUYỆN TÌNH TRƯỜNG LUẬT.

“TRẢ LẠI EM YÊU NGÔI TRƯỜNG LUẬT HỌC. CON ĐƯỜNG DUY TÂN CÂY DÀI BÓNG MÁT...” *

Hôm nay nói chuyện với ông bạn chủ báo Nguyễn Văn Bình, cũng là bạn học từ thời Trung Học Chu Văn An (cùng lớp với nhạc sĩ Đức Huy). Sau lên đại học lại gặp nhau ở trường Luật. Bình hỏi tôi nhớ gì về trường Luật ngày xưa. Điều tôi nhớ nhất về trường Luật không phải liên quan nhiều đến học hành mà là truyện tình. Phải nói trước tôi là sinh viên “lãng mạn tiền chiến”. Cũng vì thế tôi mới ra được tập nhạc “Những Bài Hát Cho Tình Yêu” ngay năm thứ hai tại trường Luật (67-68). Kể cũng liêu thật.

Đây là năm “gay” nhất của Cử Nhân Luật vì gặp toàn “máy chém” như thầy Nguyễn Độ “kỳ tài”, dạy môn Luật Hành Chánh. Cours của thầy ngắn nhưng rất khó học vì ngài hành văn kiểu triết gia. Đến bây giờ tôi vẫn còn lơ mơ về câu “giải thần quyền thế, giải huyền luật pháp”. Thầy có mái tóc bóng và trơn, ruồi đậu phải ngứa. Không tin, các bạn xem hình kèm theo bài này. Nghe nói Thầy Nguyễn Độ và thầy Nguyễn Tấn Thành có chuyện không bằng lòng về nhau. Số là, (hearsay) trong một vụ án nhà đất. Đất này thuộc về gia đình thầy Nguyễn Tấn Thành nhưng chính phủ sử dụng trong một thời gian khá lâu (equitable servitude). Thầy Nguyễn Tấn Thành kiện chính phủ đòi lại. Trong vụ kiện này thầy Nguyễn Độ lại là luật sư của chính phủ. Kết cục vụ kiện thầy Nguyễn Tấn Thành thua.

Thế mới có chuyện xảy ra vào kỳ thi vấn đáp môn Dân Luật năm thứ nhất năm nào. Một

sinh viên bị thầy Nguyễn Tấn Thành hỏi (sau khi cho một số dữ kiện): trò cho tôi biết bị đờn Nguyễn Tấn Độ có phải là một “Chủ Gia Đình Lương Hảo” không ? Sinh viên ấy lính quỳnh không trả lời được và bị ăn 1 điểm danh dự.

Lại thêm thầy Lê Đình Chân có bộ râu Hitler, thầy hay mặc quần soóc đi sandal vào mùa hè. Năm 67-68 tôi có mấy anh bạn vào vấn đáp-viết (tức là instant oral vì sinh viên đông quá), thầy Lê Đình Chân ra một câu hỏi ngắn nằm ngay phần chú thích (footnote) trong sách Tài Chánh Công của ngài. Sau một hồi “cẩn bút” các sinh viên nhóm đó lần lượt đi ra thông thả, không chen lấn. Mỗi người lãnh 1 điểm danh dự.

Đại khái tôi chỉ kể hai “máy chém” tiêu biểu của kỳ thì năm thứ hai lên năm thứ ba của Cử Nhân Luật để các bạn thông cảm “máu liều” của tôi cả năm chỉ viết nhạc tình, Tết ra mới học “nước rút” cho kỳ thi cuối năm.

Tất nhiên viết nhạc tình thì phải có đối tượng. Hồi tôi học năm thứ hai trường Luật tôi có quen một cô học trường Gia Long được mấy năm. Số là, năm học Đệ Nhất trường trung học Chu Văn An, vào buổi trưa trên đường đi học về theo hướng Chợ Lớn-Đakao tôi thường phải đi qua trường nữ trung học Gia Long. Hôm ấy, cũng trên đường về như thường lệ, đúng lúc đến cổng trường, các cô nữ sinh tan học ra như bầy chim vỡ tổ, trắng cả một khúc đường, như một dòng sông. Tôi đang mơ mộng ngắm cảnh thì bỗng nhiên xuất hiện ở góc cây cổ thụ ngay cổng trường mấy cô khá xinh. Có một cô có đôi mắt Trung Đông sâu thẳm cuốn hút lấy tôi. Tôi mất tập trung đâm xe mô bi lét cà rỉ của tôi vào lề đường. Thế là các cô được một trận cười thoả thích. Tôi bèn lên dựng xe, nổ máy đi tiếp và đôi mắt sâu thẳm đã làm tôi “uơm mơ” viết nhạc suốt gần ba năm trời. Từ hôm ấy mỗi lần qua cổng trường Gia Long tôi lại thấy “người ấy” đứng ở góc cây chờ xe nhà đến đón. Cho đến khi lên đại học Luật, tôi không còn cơ hội đi qua con đường Phan Thanh Giản để gặp đôi mắt nữa. Cứ thế mơ mộng hảo huyền viết nhạc cho “mối tình câm”.

Tưởng rằng “dĩ vãng giờ đã xa rồi. Nhưng khi học Luật năm thứ nhất, “định mệnh” lại trở về. Sau khi đi cours vào sáng sớm, tôi thường ra thư viện Trung Tâm Văn Hoá Đức gần trường, ở đường Phan Đình Phùng, sửa lại cái notes đã ghi chép. Tôi vốn tính “đa nghi” không tin Ban Ghi Cours cho lắm. Nên khi đi thi chỉ học được những gì đã ghi chép lúc đi cours cộng một ít kiến thức từ mấy quyển sách dịch (Anh-Pháp) đọc thêm mua ở nhà sách Khai Trí, trên đường Nguyễn Huệ. Sau này các giáo sư in sách ra, sinh viên đỡ cực hơn. Khi học ở thư viện nói trên tôi đã quen được một anh học năm thứ ba (chương trình 4 năm đầu tiên được áp dụng tại trường Luật). Anh chàng này rất thích guitar. Tôi cũng là dân học & chơi guitar cổ điển Tây Phương từ hồi nhỏ nên cũng dễ làm thân với nhau. Lúc ấy mỗi tuần một lần tôi đánh đàn cho ban “Tinh Hoa Đọc Truyện” của nhạc sĩ Nguyễn Hiền trên Đài Phát Thanh Sài Gòn. Đổi lại việc cho mượn cours, mỗi tuần anh bạn thích bài nào thì tôi lại chơi bài đó trên chương trình nói trên. Công việc của tôi thật thú vị và an nhàn. Đa số các bài tôi đánh đều là nhạc Việt Nam, nên dễ hơn những bài cổ điển Tây Phương. Tôi tha hồ chơi theo cảm hứng tùy theo cốt truyện. Nhạc đề vào đầu chương trình tôi chơi bài “Suối Mơ” của Văn Cao. Tôi nhớ cô Bích Ty & nghệ sĩ Quách Đàm đọc truyện, nhạc sĩ Nguyễn Hiền thỉnh thoảng chơi accordeon, tôi chơi guitar (công việc này do nhạc sĩ guitar Vĩnh Căn nhường lại cho tôi, khi anh có việc khác), một anh nữa tên Long chơi piano... Tôi đánh chương trình nói trên cho đến khi tôi đi du học cao học Kinh Tế ở Mỹ năm 1971.

Trở lại câu chuyện với anh bạn trường Luật. Một hôm anh ấy rủ tôi về nhà chơi. Lúc hai đứa đang nói chuyện và trao đổi vài khúc đàn guitar thì có một cô gái bước vào. Ngược

nhìn lên tôi lại thấy “đôi mắt ấy”. Tôi hơi lính quính. Anh bạn nhìn tôi hỏi:” toi có bị làm sao không? Để moi lấy nước cho toi uống”. (thủ ấy bạn chưa thân gọi nhau bằng moi, toi kiểu Tây, thân hơn thì mày tao). Một lúc thì tôi lấy lại được bình tĩnh và “uống ly chanh đường” nhưng cũng không thấy ngọt vì làm gì có “môi em” ! Thế rồi càng ngày tôi cảm thấy có “nhu cầu” làm thân với người bạn trường Luật hơn. Lý do là để thỉnh thoảng đến chơi với anh bạn và hy vọng gặp đôi mắt. Nhưng đây là “mối tình câm” không được như “mối tình chân” của cô Mùi trong truyện “Xóm Cầu Mới” của Nhất Linh.

Thế rồi ngày tháng trôi qua, không có gì tiến triển hơn trong “mối tình mắt”. Trong khi đó vẫn phải chỉ thêm guitar cho anh bạn trường Luật. Nhưng Chúa nói:” gõ thì cửa sẽ mở”. Hay Phật giảng:”nếu cứ Niệm & Định Tâm cho kiên trì thì sẽ được điều mình muốn”. Nôm na là Thành Tâm. Tôi thì quá Thành Tâm với đôi mắt còn gì. Học thì không lo học. Bài vở năm thứ hai trường Luật thì nhiều. Hơn nữa sẽ gặp toàn “máy chém” trong kỳ thi cuối năm như đã nói ở trên. Thế mà cứ tối ngày ôm đàn để viết những ca khúc cho “đôi mắt Trung Đông”. Nhưng Chúa, Phật và Alah cũng không nở “phụ lòng” một nhạc sĩ trẻ “lãng mạn tiền chiến” như tôi. Một hôm tôi chở cô em gái út đi học Anh Văn ở một trường trong thành phố. Vừa đậu xe trước cổng trường tôi lại xém ngã xe vì gặp đôi mắt. Nhưng may thay, vừa xuống xe cô em tôi đã tíu tít chuyện trò với “đôi mắt”. Thế là tim tôi gõ mãi bây giờ Chúa, Phật, Alah đã cho cánh cửa Tình hé mở. Cô em tôi cứ mời “đôi mắt” lại nhà tôi chơi dài dài để tôi “gạ” chuyện làm quen trong hoàn cảnh rất chính thức. Hình thức là “Tình Huỳnh Đệ”, nội dung là “Tình Yêu”, nhưng “nước bọt” (platonique) thôi. Vì tay còn chưa có cơ hội nắm. Em mới 16, nhát như thỏ. Nhưng cảm hứng trong tôi thì dạt dào. Cô em tôi là “trạm truyền thông”. Trong tuần “đôi mắt” hay bạn của “đôi mắt” thích bài hát nào, nói cho cô em tôi biết. tôi lại reo cung đàn trong chương trình “Tình Hoa Đọc Truyện”. Hoá ra tôi biến thành một nhạc công cho chương trình “nhạc Tây Ban Cầm yêu cầu” của “đôi mắt” và bạn hữu. Thời gian “uơm mơ” của tôi kéo dài cho đến trước Tết Mậu Thân thì viết được 8 ca khúc. Loay hoay mãi không biết cách nào phổ biến. Thỏ lộ nỗi lòng “lãng mạn tiền chiến” với ông mấy ông bạn cùng lớp. Các ông ấy xúi ra tập nhạc. Ông bạn Huỳnh Hoàng Sa (Thực học năm thứ Ba) vẽ bìa. Ông Ngọc Tự (sau trở thành nhà thơ nổi tiếng Ngọc Tự) kẻ nhạc, viết tay lời bài hát. Ông PĐT lo về buổi tổ chức và giới thiệu chương trình. Địa điểm là trường Âm Nhạc Bach, đường Nguyễn Thông, Sài Gòn, nơi tôi dạy guitar cổ điển. Hôm ấy rất vui là nhạc sĩ Từ Công Phụng ra mắt tập “Trên Ngọn Tình Sầu” anh hát với Từ Dung. Còn tôi hát với ca sĩ Thế Dung. Ngô Thụy Miên (QGAN) & Hà Học Ngôn (QGAN) đảm trách phần đệm piano. Phải nói thêm, về sau Ngô Thụy Miên cũng cho ra tập “Đông Quân Tình Khúc” gồm những bài rất nổi tiếng sau này.

Bao nhiêu “tim, óc” hơn nửa năm trời tôi dồn hết vào tập nhạc. Hôm ra mắt, như tường thuật ở trên, tôi trao bản thảo chép tay cho “đôi mắt”. Hôm ấy cũng là ngày sinh nhật của “định mệnh”. Như thế tâm hồn “lãng mạn” cổ điển kiểu “tiền chiến” của tôi đã lên tới “ngọn đỉnh trời yêu đương” rồi. Nhưng từ “đôi mắt” xuống tới “trái tim” như thế nào thì tôi không biết.

Ra Tết thì gặp đúng biến cố Mậu Thân. Thế là “cách ly” không liên lạc được với nhau. Lại thêm phải đi tập lính “Babylac” (Quân sự Học Đường). Tôi hân hạnh được đại đội trưởng Trần Đình Tấn cho chức Quản Ca. Rồi đi gác đêm ở chợ cầu ông Lãnh. Cứ thế biến cố dồn dập, chiến tranh thành phố đợt 2, đợt 3...Cuối cùng “đỉnh cao bận rộn” là kỳ thi cuối

năm thứ hai. Năm mà sinh viên rớt như “sung”. Bắt đầu năm thứ nhất, sinh viên ngồi học ở giảng đường “hàng không mẫu hạm” chứa cả ngàn người. Đến khi lên đến năm thứ Ba thì sinh viên chỉ cần một giảng đường nhỏ chứa khoảng hơn 100 người cho mỗi ban. Lên đến năm thứ Ba sinh viên phải chọn một trong 3 ban Tư Pháp, Công Pháp, Kinh Tế. Tôi chọn ban Kinh Tế.

Trở lại “mối tình mắt”. Vì tình thế chiến tranh ngày càng khốc liệt nên ai cũng lo học. Đến khi “đôi mắt” lên đại học, thấy sinh viên Văn Khoa đông quá nên nhà nàng đẩy cô đi du học cho có tương lai hơn. Thế là câu chuyện tình đã có hồi kết. Nhưng, ít nhất tại trường Luật thân yêu đầy kỷ niệm đẹp, trong thời gian này tôi đã sáng tác được tập nhạc “Những Bài Hát Cho Tình Yêu”. Nếu bạn nào tò mò muốn nghe nhạc của tôi, mời bạn lên Youtube đánh tên Phạm Mỹ Lộc, các bạn sẽ nghe thấy những ca khúc “Hoa Nắng” (tên cũ là “Mòn Mỏi”), “Ảo Huyền”, “Trở Về”, “Tuổi Hồng” (tôi ra bài này trước Phạm Duy, cùng lấy ý bài nhạc Pháp là “La vie en Rose”)... Kể khi rời Việt Nam năm 1971 tôi không còn dấu vết gì tập nhạc nói trên. Cho đến khi về Việt Nam năm 1990 lo chuyện riêng của gia đình, gặp lại cô bạn hàng xóm Trần Thị NgH, cô ấy còn giữ tập nhạc được tặng năm nào. Bạn sốt sắng cho lại tôi một phó bản (copy). Vì thế mới có câu “Chuyện Tình Trường Luật” kể lại các bạn đọc chơi để nhớ kỷ niệm thơ mộng “một đại, một khờ, một ngu ngơ” thời sinh viên ở Sài Gòn yêu dấu.

Như thế tôi đã làm tròn bổn phận với ông bạn nhà báo Nguyễn Vạn Bình nhé. Nhưng bạn cũng biết tôi chơi “Ván Bài Lật Ngửa” kiểu này là rất bất trắc. Tôi đang chờ “hình phạt” từ “xếp lớn” của tôi là nhéo tai suốt năm và cắt khẩu phần ăn còn 2/3. Còn những án treo nào khác thì chưa biết phải chờ “Final Judgment”.

Chúc tất cả các bạn cựu sinh viên Luật thân mến của Sài Gòn ngày xưa và gia đình An Bình qua cơn dịch bệnh toàn cầu.

Phạm Mỹ Lộc

(Cựu sinh viên Luật Khoa khoá 1966-1970, Đại Học Luật Khoa, Viện Đại Học Sài Gòn.)

Chú thích:

*Nhái tựa ca khúc của Phạm Duy “Trả Lại Em Yêu”

Đây là cái link nếu các bạn có nhã ý nghe nhạc của Phạm Mỹ Lộc.